

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

Universitätsbibliothek Paderborn

Venerabilis Patris Thomæ à Jesu ... Opera Omnia

Homini Religioso Et Apostolico Tam Qvo Ad Vitæ Activæ, Qvam Contemplativæ functiones utilissima, Duobus Tomis Comprehensa. In Qvibus Singlari Pietate, Varia Ervditione Clariori Et Breviori Stylo Continentvr Et Explicantvr ...

Tomás <de Jesus>

Coloniæ Agrippinæ, 1684

Capvt XXIX. Carmelitæ liberi manent à communic captivitate Israelitarum.

urn:nbn:de:hbz:466:1-38601

CAPVT XXIX.

Carmelitæ liberi manent à communi captivitate Iraclitarum.

Quoniam ergo prædicti Monachi, dum regebantur per Eliseum, & etiam post ejus decessum, quærebant ex totis eorum præcedijs DEI regnum; pro quo facilius consequendo, terrenas divitias & carnales delicias respuebant, humanaque consuetudine, & turbaram tumultus vitabant; ideo præservavit eos DEUS à captivitatibus, ad quas ante incarnationem Christi JESU induxit populum Judæorum, propter peccata eorum. Quod tamen ad majorem Judaici populi cessit confusionem, ut ipse in fortissimis civitatibus & munitis salvati non posse; cum monachi Carmelitæ in aperta montis Carmeli eremo, & non munita, ab insulibus Assyriorum, & exercitibus Chaldaici, per DEUM tunc protegerentur. Sed causa hujus diversitatis fuit, ex parte quidem illius populi, legis divinæ prævaricatio: è contra vero ex parte dictorum monachorum, ejusdem legis observatio.

Quod totum bene significavit propheta DEI Isaias, dum in persona Domini captivitatem, & terræ dissipationem, populo Judæorum venturam vaticinaretur, ira inter cætera dicens: *Plangite super regione desiderabilis, super vinea fertilis: super humum populi missina & vepres ascendent: quanto magis super omnes domos gaudij civitatis exultantis? Domus enim dimissa est, multitudo urbis relicta est.* Et paulo post de Monachis Carmelitis illius temporis contrariam sententiam subdens Propheta, in persona Domini, ait: *Et eris desertum in Charnel, & Charnel in saltum reputabitur. Et habitabit in solitudine judicium, & justitia in Charnel sedebit.* Et erit opus justitiæ pax, & cultus justitiæ silentium, & securitas usque in sempiternum. Et sedebit populus meus in pulchritudine pacis, & in tabernaculis fiducia, & in requie opulenta. Licet namque temporibus Judaicorum captivitas esset desertum in Carmelo, ita quod Carmelus non in ruinam, vel aedificium, sed in saltum verè reparabatur; populus autem monachorum illic habitantium faciebat in solitudine illa iudicium DEI, & servabat in Carmelo justitiam cælestis regni: sicut Propheta prædixerat. *Habitabit in solitudine iudicium, & justitia in Carmelo sedebit.* Cujus justitiæ opus erat pax, qua ab invicem perimebant bellum: Et cultus prædictæ justitiæ erat silentium, quo in ore vitabant multiloquium. Cultus quoque dictæ justitiæ erat securitas, quæ à corde fugabatur inimicorum metum.

Quippe monachi illi non erant ad invicem per pacem dispositi, quod inter eos nullum erat bellum. Et sic erant in ore per silentium muniti, quod inter eos nullum erat multiloquium. Et ita erant in corde quieti & secuti, quod cor eorum non reprehendebat eos ante DEUM. Ideo confidentes in DEO eos protegente, cujus beneplacita faciebant semper, nullum habebant de inimicis metum. Teste enim Sapiente, *Cum placuerint Domino via hominibus, inimicos quoque ejus convertet ad pacem.* Quia ergo ipsi studebant DEO per justitiam placere; ideo protexit eos DEUS à timore & insulibus inimicorum, & à captivitatibus Judæorum, sicut promiserat, dicens: *Sedebit populus meus in pulchritudine pacis, & in tabernaculis fiducia, & in requie opulenta.* scilicet virtutibus & pascuis doctrinæ veritatis.

vent, & vinum in sempiternum non biberent, & domos non edificarent, & sementem non sererent, & agros non possiderent, & vineas non plantarent nec haberent; sed in solitudine extra utber cunctis diebus in tabernaculo habitarent: prout hæc, & alia, de ipsius plenius testatur Jeremias propheta.

CAPVT XXVIII.

Eliseus dulces reddit colocynthidas, ac panem multiplicat coram Filijs Prophetarum, juxta vitam verè communem.

Denique ELISEUS summa cum diligentia creditos sibi monachos Filios Prophetarum regebat, quos suo exemplo & magisterio inducebat, propter regnum DEI melius consequendum, ad perfectionem inquirendam, secundam formam disciplinæ vitæ monasticæ per DEUM traditam ELIÆ. Quibus etiam de craftino non sollicitus providebat in vitæ necessarijs, non solum per humanam industriam, imò interdum miraculosè supra naturalem potentiam. Legimus namque in libro Regnorum, quod cum esset fames in terra, & dicti filij Prophetarum habitarent coram Eliseo, compatiens ipse fami eorum, dixit quâdam vice uni de famulis suis: *Pone ollam grandem, & coque pulmentum Filijs Prophetarum.* Egressus ille, ut colligeret herbas agrestes, inveniens quasi vitem silvestrem, collegit ex ea colocynthidas implens pallium suum, & nascions quid esset, conscidit in ollam pulmenti. Infuderunt ergo solijs, ut comederent. Cumque gustassent Filij Prophetarum de coctione hac, clamaverunt ad Eliseum, dicentes: *Mors in olla viri Dei.* Mortiferum enim erat præ amaritudine colocynthidarum illud pulmentum. Non fuit autem Eliseus iratus coquo, lautior enim mentis consuetudinem non habebat: sed dixit eis: *Afferite farinam.* Et cum attulissent sibi, misit in ollam: & statim dulcorata fuit etica, fugatâ omni amaritudine ab ea. Jussit ergo Eliseus iterum infundi Filijs Prophetarum, qui tunc de ea dulcificata lautè comederunt.

Alterâ quoque vice, cum vir quidam ex devotione attulisset de Basalsalja Eliseo panes primitivos, videlicet viginti panes herbas eticos, & frumentum novum in partibus suis; dixit Eliseus ministro suo, ut daret Filijs Prophetarum ad comedendum. Qui respondit: *Quantum est hoc, ut apponam coram censum viri?* Quasi diceret, Parum, aut nihil erit inter tantos. Cui dixit Eliseus, da eis: quoniam comedent, & supererit. *Posuit itaque coram eis, qui comederunt, & eis satiatis, superfuit juxta verbum Elisei, multiplicantis miraculosè prædictos panes, sine aliqua extrinseca additione.* Decebat quippe, ut hac omnia adjucentur eis, non sollicitus indebitè quid manducarent, aut quid biberent, aut quo operirentur: quoniam primum & ante omnia quærebant regnum DEI & justitiam ejus; proicientes omnem sollicitudinem suam in DEUM, cui cura est de hominibus.

Alias cap xxv.

4. Reg. 4.

Refectorium commune Monachorum.

4. Reg. 4.

Nulla ibi mulieres.

Matth. 5.

1. Petri 5.

Alias cap xxv.

Isaia 32.

Veritatem.

erat opus justitiæ pax.

Carmelus desertum.

Operari.

silentiæ.

Justitiæ.

Sept. mensis.

confidentibus.

Prover. 16.

alias 15.

Molitur.

ad mentem.

autem.

quod.

quadr.

17.

17.

17.

17.

17.

17.

17.

17.

17.

17.

17.

17.

in civitate Pacis. Michas 7. Pascentur, passivè, Videatur legendum, Pascentur, activè, Recedè dicit, Religiosis, quia prececidit in Prophe-

ta. Perijit pium de terra. Psal. 44. Michas 7. * Verti debuerat Basanitis & Galaaditis, secundum 70. ac confortaret. Intellexit autem per Basanitis, & Galaaditis. * Fiebant pinguis, pascebatur. * Pascentur passivè, ergo in textu, Pascent, activè, Psal. 44. Iterum passivè. Alias cap xxv 1. Monachi conjugati. Rechabites. Jerem. 35. Ibidem.

re Religionis uberibus: quemadmodum Michas propheta concludendo terram Judæorum fore propter peccata eorum desolatam, dicens: Terra erit in desolationem propter habitatores suos, & fructum cogitationum eorum: subdit alter de his monachis, inquiens: Pasce Domine populum tuum in virga tua, gregem hereditatis tue, habitantes solos in saluta- tu in medio Carmeli, pascentur Basan & Galaad juxta dies antiquos. Ubi Propheeta primò orat DEUM, ne populus monachorum montis Carmeli concludatur simili sententiâ desolationis cum Judæis: sed pascat ut prius doctrina * Religionis per DEUM sub virga, id est, regula suâ directionis: idè ait, Pasce Domine populum tuum in virga tua, de qua Psalmista, Virga directionis, virga regni tui. Ne autem Propheeta videretur pro toto populo Judaico orare, specificat hanc solam, dicens, Gregem hereditatis tue habitantes solos in salu: scilicet Carmeli.

præcepit vobis, propterea dicit Dominus exercituum, DEUS Israel: Non deficiet vir de stirpe Ionadab filij Rechab, stans in conspectu meo cunctis diebus. Intellexit autem DEUS per virum de stirpe Ionadab, non quidem principalem carnalem ipsius Ionadab generationem, sed potius Religionis nostræ eremiticæ genus. Neque enim filij carnales ipsius Ionadab, aut ab eis geniti, sed solum monachi in hac Religione eremitica eis succedentes, steterunt in conspectu DEI cunctis diebus: quamvis carnalis stirps Rechabitarum perduraverit usque in ruinam civitatis Jerusalem, à Tito & Vespasiano pertratam. Nam dum beatum Jacobum Alphaei, qui paulò ante ruinam prædictæ civitatis deceffit, Judæi in dicta urbe lapidibus obtraxerunt; * sacerdos quidam ex his Rechabitis, nitebatur eum à morte erueri. Quoniam Apostolus Jacobus nunquam bibit vinum, & alias abstinentias grandes, similes Rechabitarum observantij sequutus fuit.

CAPVT XXXI.

Monachi Carmelitæ Christiani ejusdem Religionis sunt cum Monachis in veteri Lege ab ELIA in Carmelo institutis.

Intuentes quidam viri, monachos montem Carmeli nunc habitantes esse Christianos; putaverunt, ut asseris, dilecte Caprasi, eos non esse ejusdem Religionis cum illis Monachis, qui olim per sanctum Prophetam DEI ELIAM fuerunt in eodem monte instituti: pro eo, quia illi non fuerunt Christiani, sed Judæi. Quam autem erroneam istorum virorum opinio à veritate deviet, ex sequentibus manifestum tibi fiet. Antiqui namque hujus montis monachi, etsi non nomine, tamen rectè à fide fuerunt Christiani veri, sicut sunt monachi moderni: quoniam illi fidem firmam in Christum habuerunt, à quo & animarum salutem speraverunt, pro qua consequenda mundum reliquerunt, & corpora ac animas suas DEO obtulerunt: de quibus Apostolus sic ait: Circumscribitur in melioris, & in pellibus caprinis, egentes, angustiati & afflicti, quibus dignus non erat mundus: in solitudinibus errantes, in montibus, in speluncis & in cavernis terræ: & hi omnes testimonio fidei probati fuerunt. Si ergo teste Apostolo, illi fuerunt probati testimonio fidei, quis non videat, quòd ipsi non perfidi, quales sunt moderni ludæi, sed veri fuerunt orthodoxi. Quorum tempore si Dominus noster Jesus Christus, quem cupiebant videre, & audire, venisset in hunc mundum, sicut in nostris venit temporibus, non minus facti fuissent, non solum fide, sed & nomine Christiani, ejus doctrinam & Sacramenta suscipiendo, quàm sunt eorum successores. De illis enim Salvator noster loquens discipulis suis ait: Amen dico vobis, quia multi Propheta, & Justi, cupierunt videre quæ videtis, & non viderunt, & audire quæ auditis, & non audierunt.

CAPVT XXX.

Rechabites item ab hostibus Chaldaicis liberi dimissi.

Monachi etiam Rechabites quamvis essent in Hierusalem reclusi, dum exercitus Chaldaicus Jerusalem & ceteram terram Juda devastavit, ipsi tamen non fuerunt cum reliquo populo Judæorum in Babylonem translati; sed in terra promissionis derelictis; sicut & monachi Carmelitæ prædicti. Quoniam Nabuzardan princeps exercitus regis Nabuchodonosor, dum prædictam captivitatem Judæorum in Babylonem transferret, hos monachos Rechabites cum Hieremia Propheeta liberò abire concessit: quemadmodum Hieremias & populi captivitatem, & Rechabitarum liberationem, prophetaverat in persona Domini, dicens: Firmaverunt filij Ionadab filij Rechab præceptum patris sui, quòd præceperat eis: populus autem iste non obedivit mihi. Idcirco hæc dicit Dominus exercituum, DEUS Israel: Ecce ego adducam super Judam & Jerusalem universam afflictionem, quam locutus sum adversum illos, eò quòd locutus sum ad illos, & non audierunt. Vocavi illos & non responderunt mihi. Domini autem Rechabitarum dixit Hieremias: Pro eo quòd obedisti præcepto Ionadab patris vestri, & custodisti omnia mandata ejus, & servasti universa quæ

Petris, nomen Ionadab toti posteritati suæ impositum fuisse spiritualiter. Ex Hegeippo. * Hægesippus l. 5. Rechabites etiam ex alijs tribubus. Alias cap xxvii.

Idem argumentum inter Latinos per sanctum Prophetam DEI ELIAM fuerunt in tractat & definit B. Augustinus lib. 3. contra 2. Epistolas Pelagianorum. Nomen, modernis, redolet aliquam primorum temporum viciniam, sicut & nostra temporibus. Matth. 13. Sacramenta gratiæ Christi ipse instituit. Act. 3.

Hebr. 11. Nomen, modernis, redolet aliquam primorum temporum viciniam, sicut & nostra temporibus. Matth. 13. Sacramenta gratiæ Christi ipse instituit. Act. 3.